

תת"ע 13990/11/17 - מדינת ישראל נגד עודי מסארוה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 13990-11-17 מדינת ישראל נ' מסארוה
תיק חיצוני: 10250914917

בפני	כבוד השופטת כרמית פאר גינת
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עודי מסארוה

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין.
2. כנגד הנאשם (המבקש) הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, בכך שביום 22.7.17 נהג ברכב, ובדגימת אויר נשוף שנערכה לו נמצאה רמת ריכוז אלכוהול של 385 מיקרו גרם.
3. ביום 7.12.17 התקיים דיון, שאליו לא התייצב הנאשם. לאחר שזומן כדין, הוא הורשע בהעדורו, ונגזרו עליו עונשים שונים, ובכלל זה פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.
4. הנאשם הגיש בקשה "דחופה ביותר" לביטולו של פסק הדין. בקשה זו הוגשה רק בחודש יולי 2020, קרי כשלוש שנים לאחר שנגזר דינו של הנאשם.
5. בבקשתו טען הנאשם כי לא ידע על אודות חובת התייצבותו לדיון, וכי לא קיבל לידיו את גזר הדין (סעיף 4 לבקשה). מעבר לכך, טען הנאשם כי הוא כופר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ופירט (בין היתר) שורה ארוכה כל כשלים (לטעמו) בתשתית הראייתית כנגדו (סעיפים 12 עד 24 לבקשה).
6. על כן, טען הנאשם כי במידה ופסק הדין ייוותר על כנו, ייגרם לו נזק בלתי הפיך ועיוות דין.
7. המאשימה (המשיבה) התנגדה לבקשה. בתגובתה טענה כי הנאשם זומן כדין לדיון, "ואף חתם על טופס אישור מסירה", וכן כי בבקשתו הוגשה בשיהוי בלתי סביר בן ארבע שנים לאחר יום ביצוע העבירה.

8. בתשובה לתגובה זו טען המבקש, בין היתר, כי אישור המסירה של הזימון לדיון חתום על ידי אשתו של אחיו, הגב' גריר מסארה (סעיף 3 לתצהירו המשלים של הנאשם). לדבריו, הוא מצוי בסכסוך עם משפחתו, ועל כן עזב את המשפחה ועבר להתגורר בחיפה (סעיף 4 לתצהיר המשלים).
9. הנאשם ציין כי לא קיבל את דברי הדואר שנשלחו לכתובת שבכתב האישום, בשל סכסוך משפחתי זה, וכי נודע לו לראשונה על פסק הדין שעה שניגש למשרד הרישוי לשם חידוש רישיון הנהיגה שלו (סעיף 1 לתצהיר המשלים).
10. הנאשם צירף לתצהירו המשלים הסכם שכירות מיום 9.6.17, לפיו שכר דירה ברח' נפתלי אימבר 16 בחיפה.
11. ביום 6.12.20 התקיים דיון בבקשה.
12. המאשימה טענה כי מדובר בהליך משפטי אשר הנאשם היה צריך "לגלות אחריות" להתנהלותו וקיומו (עמ' 1 לפרוטוקול, שורה 20). המאשימה הוסיפה והדפה את טיעונו של הנאשם לעניין כשלים ראייתיים. על כן, המאשימה שבה וביקשה לדחות את בקשתו של הנאשם.
13. אכן, צודקת המאשימה שעה שהיא מציינת כי לא מדובר בהזמנה לדיון אשר נשלחה לנאשם בדואר, כי אם בהזמנה לדיון אשר ניתנה לנאשם במעמד ביצוע העבירה המיוחסת לו, תוך שהוא חתם כי קיבל לידיו את הזימון לדיון.
14. גם אם אניח, לטובתו של הנאשם, כי אכן לא קיבל לידיו את פסק הדין שניתן בתיק (בשל אותו סכסוך משפחתי), הרי שצודקת המאשימה שעה שהיא מציינת כי הנאשם היה מודע לקיומו של ההליך, ולא הייתה הצדקה כי לא יתייצב לדיון או כי לא יברר מה עלה בגורלו של ההליך.
15. הרי הנאשם ידע כי נעצר בחשד לעבירה של נהיגה בשכרות, ואין להניח כי סבר שאותה עבירה "נעלמה" לפתע, מבלי שהתנהל כנגדו הליך שיפוטי כלשהו. גם אם הנאשם היה מצוי בסכסוך משפחתי, שבשלו עבר לחיפה, היה נכון כי יעדכן את כתובתו הרשומה, שאז פסק הדין (שניתן מספר חודשים לאחר המעבר לחיפה) היה מגיע לכתובתו היעודה.
16. הנאשם קיבל לידיו את ההזמנה לדיון. למצער, עצימת עיניו היא שהביאה לכך שניתן כנגדו פסק דין בהעדר התייצבות, וכי חלפו כשלוש שנים ממועד פסק הדין ועד שהוגשה הבקשה הנוכחית לבית המשפט.
17. יחד עם זאת, ולמרות העדר הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם לדיון, כמו גם השיהוי שבהגשת הבקשה, אי

אפשר להתעלם מטענות ההגנה של הנאשם. כפירתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו לא הייתה כפירה כללית, ובפיו של הנאשם טענות הגנה, הנוגעות גם לכיולו של מכשיר הינשוף, וגם למהלך עיכובו ובדיקת השכרות שנערכה לו.

18. אכן, ייתכן כי בסופו של יום יתברר כי יש מקום לדחות את טענותיו של הנאשם, ולהרשיעו לאחר שמיעת ראיות בעבירה המיוחסת לו. עם זאת, אי אפשר להגיד, חרף דברי המאשימה, כי מדובר בטענות סרק, אלא בטענות שראוי כי יתבררו בכור ההיתוך של ההליך השיפוטי.

19. כך, למשל, אם יתברר כי דו"ח הפעולה, המתייחס להעברת הנאשם לבדיקת הינשוף, תוקן מספר פעמים (למשל, סעיף 21 לבקשה), או כי קיימת חוסר התאמה בין הרישום של אחד השוטרים כי הנאשם לא שתי כלל, לבין רישום של מתנדב, לפיו הנאשם שתי בקבוק מים (סעיף 24 לבקשה), בהחלט יכול להיות לכך משקל בעת הערכת הראיות כנגד הנאשם.

20. מסכימה אני עם דבריו של הנאשם כי, ככלל, ראוי להעדיף את שפיטתו של נאשם בפניו, לאחר שניתן לו יומו בפני בית המשפט, במיוחד שעה שהעבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום הנוכחי אינה עבירה של מה בכך. על כן, לשיטתי, האיזון הראוי בין עקרון סופיות הדין לבין האינטרס בבירור אשמתו של הנאשם לגופה (ולא על יסוד אי התייצבות), הוא בחיובו של הנאשם בהוצאות הולמות.

21. בבואי להעריך את ההוצאות הראויות, יש להביא בחשבון את פרק הזמן שחלף מאז מתן פסק הדין ועד להגשת בקשת הביטול, שהינו פרק זמן משמעותי ביותר, ואת העובדה כי הנאשם היה ער להתנהלותו של הליך כנגדו וקיבל לידי הזמנה לדיון, אך בחר לעצום עיניו אל מול התנהלותו של הליך זה.

22. אני קובעת, אם כן, כי תנאי לביטולו של פסק הדין הינו תשלום הוצאות של 3,000 ₪. הנאשם ישלם הוצאות אלה תוך 30 יום מהיום. ככל שישולמו ההוצאות, יבוטל פסק הדין, וייקבע מועד לישיבת הקראה. ככל שההוצאות לא ישולמו, יישאר פסק הדין על כנו, וצו עיכוב הביצוע מיום 27.7.20 יבוטל ללא צורך בהחלטה נוספת.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"א, 30 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.